



## FOLKETINGET

### Europaudvalget

#### Referat

af 1. europaudvalgsmøde

**Dato:** fredag den 5. oktober 2018

**Tidspunkt:** kl. 10.00

**Sted:** vær. 2-133

**Til stede:** Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Erling Bonnesen (V), Søren Gade (V), Jens Joel (S), Eva Flyvholm (EL), Rasmus Nordqvist (ALT) og Serdal Benli (SF).

**Desuden deltog:** justitsminister Søren Pape Poulsen, udlændinge- og integrationsminister Inger Støjberg, energi-, forsynings- og klimaminister Lars Christian Lilleholt og miljø- og fødevareminister Jacob Ellemann-Jensen.

*Kenneth Kristensen Berth fungerede som formand under hele mødet.*

#### FO **Punkt 1. Rådsmøde nr. 3641 (retlige og indre anliggender) den 11.-12. oktober 2018**

EUU alm. del (18) – bilag 2 (kommenteret dagsorden 5/10-18)

**Justitsministeren** orienterede om, at der den 11.-12. oktober skulle afholdes rådsmøde om retlige og indre anliggender i Luxembourg. Udvalget havde fået tilsendt et samlenotat om de seks sager på rådsmødedagsordenen. Forordningsforslaget om e-beviser nævnt i dagsordenens punkt 2 a og dagsordenens punkt 5 om EPPO var omfattet af retsforbeholdet.

Siden oversendelsen af samlenotatet var der sket en enkelt ændring: Punkt 4 om sikring af frie og retfærdige valg var nu kun på dagsordenen med henblik på en orientering fra Kommissionen og ikke med henblik på en politisk drøftelse.

Ministeren ønskede at koncentrere sig om to sager, han mente navnlig ville have udvalgets interesse.

Udlændinge- og integrationsministeren ønskede inden rådsmødegennemgangen at orientere om to konferencer i Wien.

**Udlændinge- og integrationsministeren** ville orientere udvalget om rådsmødedagsordenen og to konferencer, hun havde deltaget i i Wien (se under punktet siden sidst).

**FO 1. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om rammer for forebyggende rekonstruktion, muligheden for en ny chance og foranstaltninger med henblik på mere effektive procedurer for rekonstruktion, insolvensbehandling og gældssanering og om ændring af direktiv 2012/30/EU**

– *Generel indstilling*

KOM (2016) 0723

Rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 3)

EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1048, senest behandlet i EUU 1/6-18)

**Justitsministeren:** Forslaget er blevet forelagt her i Europaudvalget flere gange tidligere – senest lige før sommerferien op til rådsmødet tilbage i juni. Rådet vedtog dengang en delvis generel indstilling om nogle af forslagens bestemmelser – mens andre dele stadig manglede at blive færdigbehandlet i en arbejdsgruppe under Rådet.

Status er nu, at drøftelserne er ved at nå til vejs ende. På den baggrund lægger det østrigske formandskab op til, at Rådet vedtager en generel indstilling om direktivforslaget – navnlig med fokus på forslagens bestemmelser om rekonstruktion, der altså ikke var omfattet af rådsvedtagelsen før sommerferien.

Som Europaudvalget fik oplyst før sommerferien, så var der ganske meget fleksibilitet i de bestemmelser, som var omfattet af rådsvedtagelsen tilbage i juni. Som det fremgår af samlenotatet, tegner der sig det samme billede for de resterende direktivbestemmelser, der nu er omfattet af oplægget om en generel indstilling.

Da der netop er tale om, at Rådet forventes at vedtage en generel indstilling, forelægges sagen her i dag med henblik på et forhandlingsmandat fra udvalget. Men det ændrer ikke ved, at direktivforslaget er ret ukontroversielt set med danske briller.

Som nævnt handler rådsmødedrøftelsen navnlig om såkaldt rekonstruktion, som også kendes fra dansk ret. Rekonstruktion er en insolvensprocedure på samme måde som konkursbehandling. Men i stedet for at dele mellem kreditorerne, hvad der er tilbage i et konkursbo, går rekonstruktion ud på at prøve at redde virksomheden – f.eks. via en akkordordning med kreditorerne, hvor gælden kan nedsættes.

I samlenotatet er der givet et overblik over de danske regler på området, som blev vedtaget i 2010 af et enigt Folketing.

Sammenligner man med direktivforslaget, tegner der sig et billede af en ordning, som meget langt hen ad vejen ligner den danske. Og dertil kommer så i øvrigt, at direktivet i vidt omfang er fleksibelt og overordnet formuleret.

Det betyder også, at de danske lovændringer, som implementeringen vil kræve, forventes at begrænse sig til f.eks. at handle om sprogbrug og uddybelse af lovteksten på forskellige punkter. Eller sagt på en anden måde: Direktivforslaget forventes ikke at ændre væsentligt på de danske regler på området.

Det gælder i øvrigt også i forhold til de punkter, som høringsparterne har fremhævet. Eksempelvis har regeringen haft særligt øje for, hvordan sikrede kreditorer – navnlig panthavere – stilles efter forslaget. For det er klart, at forrykker man, hvordan et pantsikret krav er stillet – f.eks. i forbindelse med skyldnerens rekonstruktion – så forrykker man også den værdi, som pantet kan tillægges fra start, når skyldneren møder op i banken med håb om at få et lån til sin virksomhed. Som det fremgår af samlenotatet, er vurderingen dog, at der også på dette punkt er god fleksibilitet i forslaget.

**FO** Samlet set kan man sige, at der er tale om et direktivforslag på et noget fagligt-teknisk område – men vurderingen er som sagt, at der ikke politisk er ret mange ben i det for Danmarks vedkommende.

Tværtimod er vurderingen, at det er landet fornuftigt og fredeligt – og ikke mindst meget fleksibelt for Danmark og de andre medlemsstater. Det forventes derfor heller ikke, at direktivforslaget vil ændre væsentligt på de danske regler på området – heller ikke i forhold til de danske rekonstruktionsregler, der blev indført af et enigt Folketing tilbage i 2010. I det lys kan regeringen også fint bakke op om formandskabets oplæg til rådsmødet.

**Serdal Benli** bakkede op om forhandlingsoplægget. Forventede regeringen, at den fleksibilitet, den havde arbejdet for, ville blive fastholdt i de kommende trillogforhandlinger i Europa-Parlamentet? Og lagde forslaget op til en forbedring

af betingelserne for rekonstruktion i andre EU-lande end Danmark? Eller havde Rådet indført så meget fleksibilitet, at direktivet reelt ikke ville få en effekt?

**Eva Flyvholm** støttede som udgangspunkt ikke forhandlingsoplægget. Enhedslisten var bekymret for, om direktivet vil forringe lønmodtagernes retsstilling, og om en totalharmonisering gør, at Danmark senere vil blive forhindret i at vedtage strammere regler. Direktivets formål – at fjerne hindringer for fri kapitalbevægelse og etableringsfriheden – vakte også bekymring. Det virkede ikke som den bedste idé at fjerne nationale forskelligheder i lovgivningen for de store selskaber, for landene kan have gode grunde til at have strammere regler. Enhedslisten var også kritiske over for en udvidelse af muligheden for gældssanering til virksomheder.

Kunne ministeren i øvrigt garantere, at direktivet ikke ville forringe lønmodtagernes retsstilling ved forebyggende rekonstruktion eller virksomhedskonkurs? Og at direktivet ikke ville forhindre Danmark i at beslutte, at det kun er personer, der kan søge om gældssanering og ikke selskaber, foreninger etc.? Forhindrede lovhjemlen i artikel 114 Danmark i på et senere tidspunkt at vedtage strammere regler på alle direktivets områder, dvs. konkurs, rekonstruktion etc.?

**Kenneth Kristensen Berth** var ikke helt enig med ministeren i, at forslaget var ukontroversielt. Problemet var i virkeligheden det samme som ved forslaget om e-beviser: Reglerne udgør en kombination af en forordning, der ikke gælder for Danmark på grund af retsforbeholdet, og så et direktiv, som Danmark pludselig er omfattet af. I Kommissionens forslag til ændring stod der på side 9: "at forslaget vil supplere forordning 2015/848, forordning om insolvensbehandling, ved at pålægge medlemsstaterne at sikre, at deres nationale forebyggende rekonstruktionsprocedure opfylder visse mindstekrav til effektivitet". Vedtagelsen af forordningen havde hjemmel i Lissabontraktatens artikel 81, der var omfattet af det danske retsforbehold. Kunne ministeren bekræfte, at ændringen af direktivet var omfattet af retsforbeholdet, da den virkede som et korset for den forordning, som var omfattet af retsforbeholdet – altså 2015/848? Hvad var den juridiske afklaring af det forhold? Ifølge dansk lovgivning var rekonstruktion af en virksomhed en del af konkurslovgivningen. Det direktiv, som Kommissionen foreslog at ændre til en forordning og dermed en samlet uadskillelig del af EU's konkurslovgivning, var forslaget om insolvensbehandling, som var en del af artikel 81.

Kunne ministeren i øvrigt bekræfte, at det nye direktiv ville give borgerne ret til at prøve sager ved EU-Domstolen – nye sager, som tidligere ville have ligget ved en dansk domstol?

På side 5 i Kommissionens forslag stod der, "at gældssanering er en øvelse hen mod fuldførelse af bankunionen", og at "iværksættere skal således have gældssanering, fordi bankerne lider under et højt antal misligholdte lån." Handlede ændringen af direktivet i virkeligheden om at konsolidere nødlidende banker?

**Justitsministeren** var sådan set enig med Kenneth Kristensen Berth i, at forslaget var vidtgående. Spørgsmålet var, hvor langt man ønskede at gå i forhold til gensidig anerkendelse. Nogle lande lægger vægt på den gensidige tillid medlemsstater imellem, så en kendelse fra en retlig myndighed i hvilken som helst medlemsstat er lovlig og derfor kan fuldbyrdes af private tjenesteudbydere. Andre lande ønsker et ekstra sikkerhedslag, hvor man efter den retlige myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat eller i den medlemsstat, hvor den mistænkte person er hjemhørende, også skal vurdere kendelsen, før den fuldbyrdes. Ministeren ville sørge for, at der blev udarbejdet en mere udførlig skriftlig redegørelse. Om sager ved domstolen sagde han, at de danske domstole muligvis ville forelægge flere spørgsmål ved EU-Domstolen fremover.

Justitsministeren bekræftede Serdal Benli i, at jo større fleksibilitet des større uensartethed, men at der var lagt op til større ensartethed end i dag.

Til Eva Flyvholm sagde ministeren, at det var et minimumsharmoniseringsdirektiv, og at der var stor fleksibilitet. Det var svært at se, hvordan man kunne begrænses som land. De gældende regler ville også gælde fremover.

Om gældssanering sagde ministeren, at nye regler ville gælde de samme personer i Danmark, som var omfattet i dag. Insolvensforordningen var omfattet af retsforbeholdet og gjaldt ikke for Danmark. Derimod var direktivforslaget om forebyggende rekonstruktion ikke omfattet af retsforbeholdet, fordi direktivforslaget har et andet sigte: indholdsmæssige regler om rekonstruktion og gældssanering. Det var altså ikke tanken, at de to retsakter skulle regulere de samme forhold eller være afhængige af hinanden.

Til Eva Flyvholm sagde ministeren også, at direktivforslaget enkelte steder indeholdt særregler om arbejdstagerrettigheder som kreditorer i en skyldners virksomhed, der tages under rekonstruktion. Men på det område var direktivforslaget valgfrit. Ved implementering kan medlemsstaterne frit undtage arbejdstagere som kreditorer og i stedet regulere arbejdstagernes rettigheder nationalt. Det var meget lig det, man vedtog i Folketinget i 2010. Men derfor kunne partierne jo godt have en politisk holdning, der gjorde, at de ikke havde lyst til at give mandat.

**Kenneth Kristensen Berth** forstod det sådan, at direktivet ikke ville give direkte ret til at starte sager ved EU-Domstolen, men at det potentielt kunne medføre et øget antal konsultationer. Han gentog sit spørgsmål om, hvordan det hang sammen, at gældssanering skulle være en øvelse på vej hen mod fuldførelse af bankunionen. Handlede det om at sanere nogle lån med det formål at undgå, at banker kommer i uføre? Han mente, at de fleste kunne se, at en adskillelse mellem en forordning om insolvens som et dansk anliggende på grund af retsforbeholdet og så gældssanering og rekonstruktion på den anden side ikke lå ligefor. Det komplicerede den juridiske konstruktion.

**Eva Flyvholm** forstod det sådan, at virksomheder ikke kan blive omfattet. Lønmodtagerne har en særlig placering i en virksomhedskonkurs i Danmark, hvor de bliver prioriteret højt i forhold til lønudbetaling. Det skulle fortsat være sådan. Som hun forstod det, ville der ikke blive rykket ved reglerne for konkurs, men der var nogle uklarheder i forhold til rekonstruktion, hvor man ikke kunne være sikker på, at lønmodtagerne ikke ville blive dårligere stillet. Kunne Danmark vælge at stille sig uden for reglerne om rekonstruktion? Det lød underligt. Der kunne vel ikke være tale om minimumslovgivning, når det havde hjemmel i artikel 114 om totalharmonisering? Kunne ministeren garantere, at dansk deltagelse ikke vil medføre problemer med at lave strammere regler på nationalt plan?

**Justitsministeren** svarede Kenneth Kristensen Berth, at hjælper man skyldnere, hjælper man også banker. Bankerne kan ikke bruge reglerne om gældssanering. Danmark var på grund af retsforbeholdet kun omfattet af nogle af insolvensreglerne. Svaret til Eva Flyvholm lød, at artikel 114 ikke forudsætter totalharmonisering. Der var i øvrigt valgfri implementering af regler for arbejdstagerrettigheder, så man kan frit undtage arbejdstagere som kreditorer. I dansk ret har arbejdstagere en særlig beskyttelse i forbindelse med arbejdsgiverens konkurs eller rekonstruktion. Eksempelvis dækker Lønmodtagernes Garantifond i et vist omfang lønkrav under arbejdsgiverens rekonstruktionsbehandling.

**Kenneth Kristensen Berth** påpegede, at der var tale om et juridisk skoleridt med forordninger, som Danmark ikke er omfattet af, og direktiver, som Danmark er omfattet af, og som begge har med områder at gøre, der er tæt forbundne. Dansk Folkeparti kunne sagtens se, at der var en lighed mellem det, der var vedtaget i Danmark, og det, som forslagene lagde op til, men han kunne ikke støtte forhandlingsoplægget af den grund, at det ikke er anliggender, som EU bør beskæftige sig med.

**Formanden** konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet kun Enhedslisten og Dansk Folkeparti havde ytret sig imod det.

**2. E-beviser:**

Rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 15)  
EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1050,  
senest behandlet i EUU 1/6-18)

**a) Forslag til forordning om et europæisk påbud om udlevering og sikring af elektronisk bevismateriale**

– *Politisk drøftelse*  
KOM (2018) 0225

Se punkt 2 b.

**b) Forslag til direktiv om udpegning af juridiske repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale**

– *Politisk drøftelse*  
KOM (2018) 0226

**Justitsministeren:** Dagsordenens punkt 2 vedrører et forordningsforslag om europæiske editions- og sikringskendelser om elektronisk bevismateriale i straffesager, og et direktivforslag om udpegning af retlige repræsentanter med henblik på indsamling af bevismateriale i straffesager.

Jeg nævner sagen til orientering i dag, fordi den er på dagsordenen med henblik på en politisk drøftelse. Forordningsforslaget – men ikke direktivforslaget – er omfattet af retsforbeholdet.

De to forslag er fremsat som en samlet pakke og har overordnet til formål at lette indsamlingen af elektronisk bevismateriale på tværs af landegrænser i straffesager.

Det faktum, at det ene forslag er omfattet af retsforbeholdet, mens det andet ikke er, gør den her sag til en af de mere komplicerede.

Vi er derfor i dialog med Kommissionen og Rådets Juridiske Tjeneste om, hvordan den her situation håndteres bedst muligt, og hvad forslagene helt nøjagtigt kommer til at betyde for Danmark. Derfor er det som sagt på til politisk drøftelse.

Jeg vil dog alligevel kort redegøre for de overordnede linjer i forslagene, på trods af at vi altså på nuværende tidspunkt ikke har fået fastlagt alle detaljer. Jeg vil begynde med direktivforslaget, som altså ikke er omfattet af Danmarks retsforbehold.

Forslaget forpligter medlemsstaterne og tredjelande til at forpligte virksomheder, der udbyder visse elektroniske tjenester i EU, til at udpege en retlig repræsentant i en af de medlemsstater, hvor virksomheden udbyder tjenester.

Den retlige repræsentant skal modtage og behandle anmodninger om elektronisk bevismateriale fra medlemsstater i forbindelse med efterforskning af strafferetlige overtrædelser.

Reglen vil gælde for de tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i et andet EU-land end der, hvor tjenesteudbyderen er etableret.

Et eksempel kunne være, at en dansk televirksomhed opretter en filial, der udbyder tjenester i Tyskland. En dansk tjenesteudbyder, der udbyder tjenester i andre medlemsstater end Danmark, vil altså blive forpligtet til at udpege en retlig repræsentant i en af disse medlemsstater. Lad mig give et eksempel: En dansk televirksomhed opretter en filial, der udbyder tjenester i Tyskland. Den danske virksomhed vil være forpligtet til at udpege en retlig repræsentant. En dansk tjenesteudbyder, der kun udbyder tjenester i Danmark, vil derimod ikke blive berørt af direktivforslaget. Så langt, så godt.

Hvis vi så vender blikket mod forordningsforslaget, indebærer det helt overordnet en indførelse af nye europæiske kendelser om (1) udlevering og (2) sikring af elektronisk bevismateriale, der er lagret af en tjenesteudbyder, der udbyder sine tjenester i EU. Kendelserne vil kunne anvendes i konkrete, verserende straffesager.

Nyskabelsen i forordningsforslaget ligger i, at de nye kendelser sendes direkte fra en retshåndhævende myndighed i én medlemsstat til den relevante tjenesteudbyder i en anden medlemsstat.

Et eksempel kunne være, at en svensk myndighed træffer afgørelse om udlevering af abonnementsdata fra en tysk televirksomhed. I så fald sendes den svenske afgørelse direkte til den tyske virksomhed. Ifølge forslaget er det både domstole og i visse tilfælde anklagemyndighederne, der under visse betingelser vil kunne udstede kendelserne. Det vil sige, at myndighederne i den medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen er etableret eller repræsenteret, som udgangspunkt ikke skal inddrages i sagen.

I eksemplet med den tyske televirksomhed betyder det, at den svenske myndigheds afgørelse sendes direkte til den tyske virksomhed uden om de tyske myndigheder.



Forordningsforslaget er omfattet af det danske retsforbehold, og det vil derfor hverken blive bindende for eller finde anvendelse i Danmark.

For danske tjenesteudbydere, der udbyder tjenester i en medlemsstat, der er omfattet af forordningen, f.eks. Tyskland, vil forslagspakken med forordningen og direktivet medføre, at tjenesteudbyderen vil blive forpligtet til at modtage, overholde og håndhæve kendelser udstedt i henhold til forordningen via den retlige repræsentant, der skal udpeges efter direktivet.

På rådsmødet er der lagt op til en politisk drøftelse af forslagene. Den politiske drøftelse vil primært dreje sig om, hvorvidt medlemsstaterne kan støtte den fremgangsmåde, der er forudsat i forordningsforslaget, hvorefter kendelser sendes direkte fra en retshåndhævende myndighed i en medlemsstat til den relevante tjenesteudbyder i en anden medlemsstat, eller om medlemsstaterne ønsker en såkaldt meddelelsesprocedure.

Meddelelsesproceduren indebærer, at når en kendelse fremsendes fra en medlemsstat til fuldbyrdelse hos en tjenesteudbyder i en anden medlemsstat, så sendes der samtidigt en meddelelse til den relevante myndighed i f.eks. den medlemsstat, hvor tjenesteudbyderen er repræsenteret. På den måde vil den pågældende myndighed kunne foretage en juridisk vurdering af kendelsens lovlighed samtidig med, at den modtages af tjenesteudbyderen.

Dette skal bidrage til bl.a. at sikre overholdelsen af grundlæggende rettigheder samt til at fjerne visse byrder fra tjenesteudbydere.

Regeringen er umiddelbart overordnet positivt indstillet over for forslagene som sådan, som har til formål at lette det retlige samarbejde i straffesager og at reducere hindringer for tjenesteudbydernes frie udveksling af tjenesteydelser i EU.

Regeringen er dog samtidig særligt opmærksom på, hvilke konsekvenser de to forslag vil få for Danmark, herunder særlig for danske virksomheder, i lyset af det danske retsforbehold.

Det er grundlæggende regeringens holdning, at principperne om gensidig tillid og gensidig anerkendelse udgør en hjørnesten i samarbejdet mellem medlemsstaterne og alene bør tilsidesættes under helt særlige omstændigheder. Samtidig er det helt afgørende, at det strafferetlige samarbejde foregår på fuldt betryggende vis og under iagttagelse af grundlæggende rettigheder og interesser.

Regeringen vil i de videre forhandlinger have fokus på, hvilken betydning forslagene vil have for Danmark i forhold til det fremtidige samarbejde med de øvrige

medlemsstater, og hvilke forpligtelser forslagene vil indebære for danske tjenesteydere.

Det forventes, at regeringen på rådsmødet generelt kan tage resultaterne af den politiske drøftelse til efterretning, og at man fra dansk side generelt kan støtte forslaget om en meddelelsesprocedure, så myndighederne også bliver orienteret.

Vi vil komme tilbage til dette. Jeg har fuld forståelse for, hvis der kommer en del spørgsmål.

**Rasmus Nordqvist** mente, at en vurdering fra Justitsministeriet af de retssikkerhedsmæssige perspektiver var en god idé. Kunne danske statsborgere bosat i et andet EU-land komme i klemme? Høringssvaret fra IT-Politisk Forening indeholdt mange relevante spørgsmål om konsekvenserne for EU-borgere. Kunne ministeren komme ind på nogle kritikpunkterne her eller i et uddybende skriftligt svar?

**Eva Flyvholm** anså det for nødvendigt med en grundig redegørelse over eventuelle retssikkerhedsmæssige problemer for borgere og virksomheder – og navnlig det problem, at andre landes efterforskningsmyndigheder vil kunne gå direkte til virksomhederne i Danmark uden over de danske myndigheder som også påpeget af IT-Politisk Forening og LIBE-udvalget.

**NOT** Justitsministeren svarede, at det var afgørende, at det strafretlige er på plads og med respekt for grundlæggende rettigheder og interesser. Udvalget ville modtage et skriftligt notat. Det var en kompliceret sag, og det blev ikke mindre kompliceret af, at man lagde en forordning og et direktiv sammen.

**3. Grundlæggende rettigheder:**

– *Vedtagelse*

KOM (2018) 0396

rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 31)

**a) Udveksling af synspunkter med direktøren for Den Europæiske Unions Agentur for Grundlæggende Rettigheder (FRA)**

**b) Rådskonklusioner om anvendelsen af EU's charter om grundlæggende rettigheder i 2017**

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**Kenneth Kristensen Berth** slog fast, at Dansk Folkeparti ikke bakkede op om regeringens holdning. Det var dybt problematisk, at man igen forsøgte at rejse debatten.

**4. Sikring af frie og retfærdige valg, herunder mod misbrug af persondata og cyberangreb**

– *Orientering fra formandskabet*

KOM (2018) 0637

Rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 35)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt, men modtog spørgsmål fra udvalgets medlemmer.

**Kenneth Kristensen Berth** mente, at regeringen burde være opmærksom på det kontroversielle emne. Man forsøgte at imødegå eventuel indblanding i europaparlamentsvalget, men det var en hårfin balance. Hvad er f.eks. en disinformationskampagne? Og et adfærdskodeks, hvor man skal indføre indikatorer for pålidelighedsgrader af troværdigt indhold? EU ville meget nemt kunne komme til at skulle graduere, hvad der er rigtigt og forkert. Regeringen havde ikke givet sin holdning til kende med forklaringen, at der ikke var kommet en dansk oversættelse. Den lå han dog selv inde med, så måske havde regeringen alligevel kunnet fremsætte sin holdning?

Hvad var regeringens holdning til at sanktionere politiske partiers aktiviteter som foreslået af Kommissionen?

**Justitsministeren** var enig i, at man skulle være opmærksom. Selv havde han sammen med forsvarsministeren og udenrigsministeren fremlagt en dansk valgplan. Den var forsøgt afbalanceret, og der var f.eks. lagt op til, at partierne og medierne kan få en samtale med f.eks. efterretningstjenesten om, hvad man skal være opmærksom på. Man skal ikke ud i sindelagskontrol af, hvad man må sige og ikke sige. Regeringen var altså meget opmærksom på, at man skulle fare med lempe, og at hver enkelt medlemsstat skulle gøre op med sig selv, hvad de vil gøre.

**Kenneth Kristensen Berth** bad om at få et skriftligt svar på, hvad der ligger i at "overvåge politiske partiers aktiviteter og finansiering", som det står skrevet i Kommissionens meddelelse.

**5. Rådets forordning (EU) 2017/1939 af 12. oktober 2017 om gennemførelse af et forstærket samarbejde om oprettelse af Den Europæiske Anklagemyndighed (EPPO)**

– *Status*

Rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 39)

EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1049, senest behandlet i EUU 1/6-18)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**6. Gensidig anerkendelse på det strafferetlige område – styrkelse af gensidig tillid**

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3641 – bilag 1 (samlenotat side 42)

Justitsministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**7. Kommissionens forslag under den flerårige finansielle ramme:**

Rådsmøde 3641 – bilag 2 (samlenotat side 7)

**a) Forordning om oprettelse af Asyl- og Migrationsfonden (AMF)**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0471

Se punkt 7 c.

**b) Forordning om oprettelse af grænseforvaltnings- og visuminstrumentet som en del af Fonden for Integreret Grænseforvaltning (BMVI)**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0473

EUU alm. del (17) - svar på spm. 291 om Danmark påtænker at deltage i Fonden for Integreret Grænseforvaltning (IBMF), fra udlændinge- og integrationsministeren

Se punkt 7 c.

**c) Forordning om oprettelse af Fonden for Intern Sikkerhed (ISF)**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0472

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Kommissionen har fremlagt sit forslag til det kommende flerårige finansielle rammeprogram – dvs. EU's budget – for perioden 2021-2027.

På min del af området for retlige og indre anliggender er der fremlagt tre finansielle instrumenter til forhandling. Det drejer sig om Asyl- og Migrationsfonden, instrumentet til finansiel støtte til grænseforvaltning og visum under Fonden for Integreret Grænseforvaltning og Fonden for Intern Sikkerhed.

Danmark deltager aktivt i forhandlingerne, men fordi alle tre instrumenter er omfattet af det danske retsforbehold, vil Danmark ikke kunne deltage i vedtagelsen, når man når dertil. For så vidt angår instrumentet til finansiel støtte til grænseforvaltning og visum er der tale om en udbygning af Schengenreglerne, og Danmark har derfor mulighed for at deltage i dette instrument.

Som en konsekvens af den europæiske migrations- og flygtningekrise over de seneste år foreslår Kommissionen en markant stigning i budgettet til 19,7 mia. euro. Til sammenligning udgør budgettet i den nuværende periode ca. 11,4 mia. euro.

Derudover er der lagt op til en betydelig stigning i budgettet for agenturerne på området for retlige og indre anliggender, det vil særlig sige EU's Grænse- og Kystvagsagentur (Frontex), Det Europæiske Asylstøttekontor (EASO) og Det Europæiske Agentur for den Operationelle Forvaltning af Store it-Systemer (eu-LISA).

Der foreslås afsat ca. 12,8 mia. euro til de tre agenturer, hvor der til sammenligning i indeværende periode er afsat ca. 3,3 mia. euro.

Der er også lagt op til en betydelig opjustering af indsatsen på grænse- og migrationsområdet. Regeringen er generelt positivt stemt over for forslagene, da det er afgørende, at medlemslandene og EU bliver bedre til at håndtere migrationsudfordringerne.

På rådsmødet er der lagt op til en kort indledende politisk drøftelse af forslagene. Jeg forventer at tilkendegive, at Danmark generelt er positivt indstillet, men også, at det bør sikres, at det foreslåede budget reelt afspejler behovene og i øvrigt prioriterer indsatser, der modvirker irregulær migration, fremmer tilbage-sendelse og sikrer en hurtig udvikling og gennemførelse af allerede vedtagne og kommende it-systemer. Ligeledes er det positivt, at der lægges op til, at fondene skal styrke indsatserne for den eksterne dimension i form af samarbejde med EU's nabolande, landene langs migrationsruterne og landene i nær-områderne samt yderligere styrke kontrollen med de ydre grænser.

**Serdal Benli** spurgte, hvor meget Danmark bidrog med til finansieringen af de forskellige fonde. Fik Danmark del i de fondsmidler, der afsættes til medlemslandenes programmer i de fonde, Danmark ikke er omfattet af på grund af retsforbeholdet? Tog forslaget højde for kontrollen med, at de midler anvendes i overensstemmelse med fondens programmer? Støttede regeringen den væsentlige styrkelse af midlerne til de decentrale agenturer?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at Danmark skal bidrage med 2 pct. til de fonde, som Danmark deltager i. Danmark får penge retur for de områder, Danmark ikke er en del af.

**8. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om den europæiske grænse- og kystvagt (Frontex-forordningen) og om ophævelse af Rådets (fælles aktion) nr. 98/700/RIA, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1052/2013 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 2016/1624**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0631

Rådsmøde 3641 – bilag 2 (samlenotat side 15)

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Formålet med forslaget er, at EU skal kunne forvalte sine ydre grænser endnu mere effektivt, forbedre muligheden for tilbagesendelser og sikre et højt sikkerhedsniveau i EU.

Forslaget giver et styrket mandat til Frontex på en række områder. Et centralt element i forslaget drejer sig om at etablere et stående korps med en operativ stab på 10.000 mand. I forlængelse heraf foreslås det, at Frontex i endnu højere grad skal kunne assistere medlemslandene i deres bestræbelser på at kontrollere EU's ydre grænser, men også bistå nabolande og som noget nyt tredjelande med at kontrollere grænser og fremme tilbagesendelse i overensstemmelse med internationale forpligtelser. Det understreges i forslaget, at det naturligvis skal ske i tæt samarbejde med og på anmodning fra værtslandene.

Helt overordnet er jeg positiv over for det nye forslag. Udvalget er bekendt med, at det er en klar prioritet for regeringen at få stoppet den irregulære migration mod Europa og fremme tilbagesendelse af personer uden lovligt ophold, og alle tiltag, der kan være med til at styrke kontrollen med EU's ydre grænser, hilser jeg derfor velkomne.

Det fremgår klart af forslaget, at medlemslandenes suverænitet skal respekteres, hvilket jeg selvfølgelig er helt enig i.

Under drøftelsen vil jeg forholde mig overordnet positivt til forslaget, men også understrege, at vi bør se nærmere på etableringen af et stående korps på 10.000 personer. Størrelsen af et korps skal baseres på en grundig analyse af de reelle behov, og det skal sikres, at der vil være tale om reel merværdi i forhold til yderligere sikring af grænserne, bekæmpelse af irregulær migration og selvfølgelig fremme af tilbagesendelse. Jeg ved, at også andre medlemslande har samme holdning.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, hvilke opgaver ministeren mente, at et korps på 10.000 skulle have. Som han tolkede samlenotatet skulle korpset arbejde under værtsmedlemsstatens myndigheder, der skal vurdere sager. Hvordan hang det sammen, at dansk mandskab skulle varetage f.eks. græske vurderinger?



Var det så ikke nødvendigt med flere fælles regler? Der var lagt op til, at Frontex kunne udsende personel til tredjelande, men på baggrund af hvilket mandat? Var det op til Rådet at beslutte, eller kunne Frontex selv beslutte det?

**Serdal Benli** påpegede, at der var modstand mod et grænsekorp på 10.000 mand – bl.a. på grund af behovet for forudgående tilrettelse/lægning og prioritering af indsatsstyrken. Men ville det ikke være nyttigt med assistance i en krisesituation som i 2015? Hvordan skulle Danmark bidrage, ifald korpset blev vedtaget? Var der en fordelingsnøgle? Og lagde forslaget op til, at Frontex skulle have en mere koordinerende indsats i forhold til tilbagesendelser, så flere medlemslande kan udsende tredjelandsborgere til et bestemt land samtidig?

**Kenneth Kristensen Berth** bad om en begrundelse for regeringens skepsis over for et korp på 10.000 mand. Hvor lang tid forventede ministeren, der ville gå, før man nåede til enighed? Man kunne opfatte det sådan, at grænsekorpset på 10.000 skulle foretage asylbehandlinger, men hans indtryk var, at hvis der bliver anmodet om asyl, går en almindelig proces i gang – og ingen kan afvises, når der kommer personer med ret til at komme ind i Europa.

**Udlændinge- og integrationsministeren** sagde, at Kenneth Kristensen Berth havde fået fakta rigtigt. Opgaven for de 10.000 mand var at fungere som grænsevagter – ikke som asylbehandlere. De vil få samme opgaver, som de har i dag. Hun betvivlede ikke, at der var brug for en styrkelse af Frontex, men ville gerne se en analyse af, om 10.000 personer var det rigtige tal. For Danmark ville det betyde udsendelse et bidrag med 170 personer. Hvis der var behov, skulle man gøre det, men der var muligvis andre behov – såsom materiel. Det danske bidrag var netop blevet styrket, og man skulle lige have fast grund under fødderne. Der var ganske meget appetit på at gennemføre en styrkelse af Frontex, men ministeren mente ikke, at man uden videre skulle sende folk afsted.

Til Rasmus Nordqvist sagde hun, at der ikke var noget nyt i forbindelse med udsendelse til tredjelande. Det ville stadig være op til Rådet at bestemme.

Ministeren bekræftede Serdal Benli i, at der havde været kritik af Frontex, men man kunne nok ikke være uenige om, at man skal sørge for, at Frontex har de nødvendige muskler.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, om det var rigtigt forstået, at et større Frontex-korps kunne blive sendt til et tredjeland for at hjælpe med at patruljere grænser. Der stod i samlenotatet, ” at agenturet med sit nye mandat kunne iværksætte fælles operationer i og udsende personale til tredjelande.” Hvad var omfanget af det?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at mandatet til Frontex var det samme som det gældende. Inden Frontex kan rykke ind og hjælpe i et land, skal landet sige ja.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, hvor langt væk man kunne sende Frontex-medarbejderne. Kunne man f.eks. sætte dem til at bevogte en grænse mellem Pakistan og Afghanistan?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at man kunne sende dem så langt væk, som landene kunne blive enige om – f.eks. til Etiopien eller i Afghanistan for at træne vagter. Så man kunne se det som en del af en kapacitetsopbygning, der også hjælper landene. Hun ville tro, at de fleste lande sætter stor pris på at have styr på deres grænser.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, om Frontex-personalet også kunne yde hjælp til grænsekontrol. Hvad kunne man foretage sig i forhold til tredjelande inden for rammerne af det udvidede mandat? Det er fint at hjælpe lande med stabilisering og kapacitetsopbygning, men et voldsomt skridt at tage at blande sig i grænsekontrol i tredjelande.

**Eva Flyvholm** spurgte, hvordan man ville løse systematiske menneskeretlighedskrænkelser, der måtte ske i forbindelse med grænsekontrol. Hvad var EU's ansvar i det, hvis udsendte Frontex-medarbejdere indirekte bidrager til, at folk f.eks. får tæv eller bliver interneret i lejre, hvor menneskerettighederne ikke er respekteret?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede Eva Flyvholm, at Frontex-medarbejdere skal efterleve et menneskerettighedskodeks.

Til Rasmus Nordqvist sagde ministeren, at Frontex-medarbejdere kan få forskellige slags opgaver, men at det land, de agerer i, først og fremmest skal sige god for deres tilstedeværelse. Man ville udvide mulighederne for, at Frontex kan bidrage rundt omkring – også til kapacitetsopbygning, patruljering etc.

**Eva Flyvholm** spurgte, hvordan det forholdt sig, hvis Frontex-personale kan se, at der sker kontinuerlige krænkelser af menneskerettighederne hos samarbejdspartnere. Hvornår trækker man stikket på det samarbejde?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at der er et klagesystem i Frontex. Man måtte tale med parterne i konflikten og beslutte, om der fortsat skulle være EU-tilstedeværelse på stedet, eller om man ikke kunne tage ansvar for situationen. Det var en svær afvejning, for er det bedst at blive og forsøge at

håndtere problemerne eller at rejse og dermed vende det blinde øje til. Det måtte være op til en konkret vurdering i de enkelte tilfælde.

**Kenneth Kristensen Berth** henviste til EU's gældende regler om, at man skal behandle en asylsag i første asylland. Hvis Frontex blev sendt ud for at patruljere i f.eks. Etiopien, og en asylansøger bliver placeret i en lejr, men dukker op i Europa, hvad så? Man ved ikke, om der er foretaget en registrering af vedkommende, eller om Frontex overhovedet må gøre det. Formålet med at være til stede ved landegrænser må være at undgå, at de samme mennesker dukker op i Europa.

**Udlændinge- og integrationsministeren** sagde, at målet var, at man skal søge om asyl i det første sikre land, man kommer til. Når Frontex arbejder ude, har agenturet også indblik i dokumentationen af, hvem der har været i landet. Hvis vedkommende dukker op i f.eks. Danmark, skal hun/han sendes tilbage.

**9. Forslag til Europa-Parlamentet og Rådets direktiv om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) (omarbejdning)**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0634

Rådsmøde 3641 – bilag 2 (samlenotat side 21)

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Regeringen ser positivt på dette forslag. Vi ser det som en vigtig del af den øvrige pakke af lovgivningsinitiativer fra Kommissionens side, hvor formålet er at begrænse ulovlig indvandring og sekundære bevægelser af tredjelandsstatsborgere, der ikke har lovligt ophold i EU. Det er et formål, som Danmark støtter fuldt og helt.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, hvem der skulle tage stilling til hastesager ved de ydre grænser – medlemslandet eller Frontex? Hvis det var Frontex's personale, ville det så ikke kræve EU- asylprocedurer? Og var en 5-dages klagefrist nok for dem, der ikke har de sproglige forudsætninger og ikke har adgang til retshjælp?

**Eva Flyvholm** spurgte, hvilke eventuelle ændringer af udlændingeloven der var lagt op til. Overvejede man en revision af reglerne, så en sød 13-årig pige i Køge ikke skulle sendes ud af landet? Hun opfordrede ministeren til at gå ind i den konkrete sag og redde pigen fra udsendelse.

**Serdal Benli** spurgte, om EU var i dialog med de relevante tredjelande for at få en mere effektiv tilbagesendelsespolitik. Deltog Danmark i en sådan dialog?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede Rasmus Nordqvist, at Kommissionen havde vurderet, at en 5-dages klagefrist var nok. Det havde hun ikke grund til at anfægte. Men det var noget af det, der ville være lejlighed til at diskutere senere.

Til Eva Flyvholm sagde ministeren, at eventuelle ændringer af udlændingeloven var betinget af, hvor sagen landede. Det ville blive taget op på et senere tidspunkt. Ministeren kendte lidt til den 13-årige piges situation og mente, at der var tale om familiesammenføring – ikke asyl. Det var derfor en sag, der lå meget langt væk fra emnet på dagens møde.

Svaret til Serdal Benli var, at Danmark deltager i det koordinerede samarbejde om udsendelse, og at der var diskussioner EU og tredjelandene imellem. Hjem- og tilbagesendelser er en krumtap, når det handler om at stoppe migration og folkevandring. Der er ikke noget ved at sætte sit liv på spil og bruge alle sine penge, hvis man bliver sendt direkte hjem igen.

**Rasmus Nordqvist** mente, at der var en uoverensstemmelse mellem, at regeringen gerne ville have undersøgt nærmere, om et Frontex-korps på yderligere 10.000 mand er passende (se punkt 8), men ikke ønskede at gå ind i, om en 5-dages klagefrist er tilstrækkelig. Hvorfor være så selektiv i forhold til Kommissionens udspil?

**Udlændinge- og integrationsministeren** ville vende tilbage til klagefristen, når det blev mere konkret. Umiddelbart havde hun ingen grund til at betvivle Kommissionens vurdering.

## **10. Reform af det fælles europæiske asylsystem og genbosætning**

– *Politisk drøftelse/Fremskridtsrapport*

KOM (2016) 0271, KOM (2016) 0270, KOM (2016) 0272, KOM (2016) 0466,  
KOM (2016) 0468, KOM (2016) 0465 og KOM (2016) 0467

Rådsmøde 3641 – bilag 2 (samlenotat side 30)

EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1058,  
senest behandlet i EUU 1/6-18)

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Formandskabet forventes at give en kort statusorientering om forhandlingerne om de syv forslag, der udgør Kommissionens forslag til reform af det fælles asylsystem. De syv retsakter er alle omfattet af det danske retsforbehold, men vi har som bekendt en parallelaftale om Dublinaftalen og Eurodac.

Allerede før sommeren orienterede jeg her i udvalget om, at der er sket betydelige fremskridt i forhandlingerne med Europa-Parlamentet i forhold til de fleste af forslagene.

Reformen af Dublin giver dog stadig hovedbrud – i særdeleshed på grund af forslaget om obligatorisk omfordeling. Sagen blev også drøftet på Det Europæiske Råd i slutningen af juni, hvor det måtte konstateres, at der fortsat ikke var konsensus om forslaget. Den situation er ikke ændret.

Som jeg tidligere har nævnt, deler jeg målsætningen med reformen i forhold til at gøre asylsystemet mere effektivt og kunne modstå migrationspresset, fjerne pull-faktorer, reducere sekundære bevægelser, bekæmpe misbrug og yde støtte til de mest berørte medlemsstater.

Men jeg må også gentage, at jeg ikke tror på obligatorisk omfordeling – og det kan jeg konstatere, at formandskabet heller ikke tror på længere. Obligatorisk omfordeling vil ikke løse tilstrømningen til Europa og migrationsudfordringerne. Tværtimod vil en omfordelingsordning kunne virke som en pull-faktor. Det skal vi gøre alt for at undgå.

Endelig kan jeg oplyse udvalget om, at Kommissionen i forlængelse af mødet i Det Europæiske Råd i juni havde fremsat et ændringsforslag til det oprindelige forslag om at omdanne EASO til et fuldt udbygget asylagentur.

Det nye forslag bygger videre på det oprindelige forslag, og indebærer en yderligere styrkelse af EASO's kompetencer samt en styrkelse af samarbejdet mellem EASO og Frontex – en styrkelse, som regeringen ser positivt på.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, hvad ministeren mente om forslaget om, at der skal tages fingeraftryk af børn fra 6 år og op og ikke 14 som nu.

**Kenneth Kristensen Berth** spurgte, om ministeren kunne sige noget om appetitten på et fælles europæisk asylsystem – eventuelt for lukkede døre. Perspektivet var, at EU skal overtage behandlingen og ansvaret for asylproceduren og dermed også afgøre, om en person har ret til asyl. Det var et meget vidtgående initiativ, som gjorde ham ekstra glad for det danske retsforbehold.

**Udlændinge- og integrationsministeren** sagde, at der ikke tvivl var om, Danmark har sin egen udlændingepolitik, men at der skal yderligere samarbejde til på en række områder – især for at styrke grænserne. Appetitten var der, men der var også uenighed.

## **11. Migration: state of play**

– *Udveksling af synspunkter/politisk drøftelse*

Rådsmøde 3641 – bilag 2 (samlenotat side 43)

EUU alm. del (17) – bilag 841 (udvalgsmødereferat side 1060, senest behandlet i EUU 1/6-18)

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Formandskabet har besluttet at henlægge den faste drøftelse om migration til frokosten.

Det er den generelle vurdering, at der ikke længere er tale om en decideret krise. Men som alle, der følger situationen på Middelhavet, ved, er der stadig et stort pres på EU's ydre grænser. Selv om der fortsat samlet set er faldende tal i forhold til de foregående år, har vi i 2018 set stigninger både langs den østlige og vestlige middelhavsroute samt langs ruterne på Vestbalkan, ligesom situationen på den centrale rute i Middelhavet er ustabil. Konsekvensen er, at alt for mange irregulære migranter omkommer, fordi de lader sig lokke af de kyniske menneskesmuglere.

Derudover er der fortsat stort behov for at se på det fælles europæiske asylsystem for at sikre det mod fremtidige kriser.

Regeringens holdning er derfor uændret. Vi skal bibeholde vores fokus på at stoppe den irregulære migration mod Europa. Det kræver en mangefacetteret tilgang med klare mål for, hvad der er brug for.

Her kan jeg henvise til mine bemærkninger om det østrigsk-danske tiltag, som vi lagde på bordet i går.

## **12. Eventuelt**

Ministrene havde ingen bemærkninger til dette punkt.



### 13. Siden sidst

**Udlændinge- og integrationsministeren:** Det østrigske EU-formandskab havde indbudt til en 2-dages drøftelse mellem EU's migrationsministre og kolleger fra det vestlige Balkan den ene dag og Nordafrika den anden dag. Budskabet fra konferencen var klart: Der er behov for et endnu tættere, ligeværdigt og konstruktivt samarbejde mellem EU og de to regioner, hvis vi sammen skal få styr på migrationsudfordringerne. Og det skal vi.

Jeg var også i Wien i går. Her deltog jeg bl.a. i en pressekonference sammen med min østrigske kollega, indenrigsminister Herbert Kickl, for at lancere vores fælles vision for et bedre europæisk asylsystem i en globaliseret verden. Efter vores opfattelse er det nuværende asylsystem på mange måder ude af trit med virkeligheden og ganske enkelt ikke tilpasset en globaliseret verden. Migration er og vil fortsat være et af de allervigtigste spørgsmål for Europas fremtid og fortjener derfor et klart fokus. Det er i den sammenhæng, at vi fra dansk og østrigsk side har udarbejdet et papir, som udgør en vision med nogle meget konkrete mål.

Visionen består af en række mål, der navnlig drejer sig om, at:

- 1) vi skal blive bedre til at hjælpe dem med størst beskyttelsesbehov
- 2) vi skal styrke indsatsen i nærområderne frem for at tillade irregulær migration til Europa
- 3) vi skal forhindre død og tragedier i Middelhavet og langs migrationsruterne ved at ødelægge smuglernes og menneskehandlernes forretningsmodel og
- 4) vi skal sikre en effektiv kontrol ved de ydre grænser, hurtig sagsbehandling og udsendelse af alle, der ikke har lovligt ophold, om nødvendigt til et udrejsecenter uden for EU.

Alt dette skal ske ved en fælles indsats, og når den irregulære migration er mindsket, og tilliden til systemet er genoprettet – og den lider p.t. – vil der kunne tilbydes øget genbosætning med fokus på dem, der har det største beskyttelsesbehov.

Det er vigtigt at understrege, at udspillet er et konstruktivt indspark til den allerede eksisterende diskussion i EU, og jeg vil tro uden at vide det endnu, at vi vil præsentere det i en eller anden form under eventuelt på mødet i næste uge.

**Rasmus Nordqvist** sagde, at det var interessant at se, hvad der kom ud af den dansk-østrigske enegang.

**Kenneth Kristensen Berth** sagde, at det ikke var hans opfattelse, at der var tale om dansk-østrigsk enegang, som Rasmus Nordqvist kaldte det. De to lande var bare gået sammen om at præsentere et forslag. Var det ikke korrekt?

**Udlændinge- og integrationsministerens** respons var, at det er naturligt, at et land byder ind og kæmper for at nå nogle mål. Danmark troede ikke på at bruge mere tid på at diskutere omfordeling. EU burde i stedet diskutere, hvordan man stopper tilgangen til Europa. Det gjaldt om at få lukket for- og bagdøren og invitere dem ind, der har et beskyttelsesbehov. Forslaget indebar, at man skal søge asyl i det første sikre land. Er man f.eks. fra Eritrea, vil det være Etiopien. Der vil til gengæld være en forpligtelse til at hjælpe de lande med kapacitetsopbygning – alt fra grænsevagter til uddannelse og sundhed. Ministeren ville hellere bruge pengene på flygtningelejre i nærområder end at bruge dem i Sandholmlejren. På den måde kan man bedre hjælpe de svage grupper, man kan hjælpe mange flere, og det bliver meget nemmere, for de mennesker, der er på flugt, at vende hjem igen.

Danmark og Østrig havde brugt noget tid på at komme med et første forslag til en ny håndtering. Det havde foranlediget kommentarer om, at det var for ambitiøst og for ukonkret, men det var et forsøg på at bringe en diskussion, der var kørt fast, et helt andet sted hen.

**Rasmus Nordqvist** påpegede, at omfordeling handlede om at håndtere dem, der kommer til Europa. Antallet var faldet meget. Det interessante var, om de forslag og målsætninger, som Danmark og Østrig lagde på bordet, var nogle, man ville gå videre med inden for rammerne af fællesskabet, eller om de to lande ville gå videre med etableringen af centre uden for EU, uanset om der var andre lande, der tilsluttede sig. På et tidligere samråd havde regeringen fremhævet, at Danmark og Østrig ville gå videre med ideen med de lande, der ville være med.

Kunne ministeren – eventuelt skriftligt – oplyse, hvor mange mennesker der be-  
fandt sig i nærområderne?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at det er svært at opgøre hvor mange, men at man plejede at sige omkring 80 pct. Hun ville vende tilbage skriftligt. Før globaliseringen blev man i højere grad i nærområderne under krige og konflikter for derefter at rejse hjem igen. Nu flyttede man sig længere væk end tidligere. Det kunne man ikke fortænke nogen i, men man måtte også se på, hvad Europa kan absorbere. Man kunne ikke blive ved med at tage ind, så man måtte forsøge at stoppe tilstrømningen. Det var en politisk diskussion, hvor man kunne være mere eller mindre enig.

Ministeren svarede, at Danmark og Østrig arbejdede intenst på at lave et udrejsecenter med en placering i et land uden for EU, men i Europa. Alle EU-lande kunne melde sig ind i arbejdet, det så hun gerne, men det var ikke en betingelse. Derudover var der den store vision, som ville kræve en fælles EU-indsats. Den fordrede et nyt syn på migration, folkevandring, asylansøgere, flygtninge etc. Kunne man få standset tilstrømningen via fælles EU-plan, ville det være bedst. Danmark prøvede at påvirke EU i den retning, regeringen fandt rigtig.

**Kenneth Kristensen Berth** sagde, at etableringen af udrejsecentre ikke var et EU-anliggende, men hørte under national kompetence. Man kunne altså ikke anfægte, at to lande gik sammen. Han ønskede ministeren held og lykke med projektet.

**Udlændinge- og integrationsministeren** bekræftede den observation. Der var også andre initiativer landene imellem. Hun mente ikke, at man kunne klandre en regering for at arbejde i den retning, som den hele tiden havde været meget klar om – at hjemsende flere flygtninge.

**Rasmus Nordqvist** kunne konstatere, at der var stor politisk uenighed. Ministeren var velkommen med sit flertal i ryggen til at gøre, som hun gjorde, men han ville ikke holde sig tilbage med at udtrykke sin politiske holdning. Han mente ikke, at det var at arbejde i fællesskabets interesser, når man lavede den slags tiltag.

Han så frem til at modtage tal for nærområderne fra ministeren – gerne med udgangspunkt i tal fra UNHCR.

**NOT** Udlændinge- og integrationsministeren ville sende nogle tal og forklaringer.

**Serdal Benli** var uenig med regeringen, men enig i, at man skal løse udfordringer ved at finde fælles europæiske løsninger på området. Men hvorfor lige Østrig? Var der ikke andre europæiske lande, der var interesserede i det setup?

**Udlændinge- og integrationsministeren** svarede, at Danmark ser Østrig som en tæt allieret, og de to lande deler mange synspunkter. Da østrigerne begyndte at røre på sig og spurgte, om det var noget, Danmark ville deltage i, var svaret ja. Hun havde i forvejen et stærkt samarbejde med østrigerne.

**FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3640 (miljø) den 9. oktober 2018**

EUU alm. del (18) – bilag 2 (kommenteret dagsorden 5/10-18)

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** sagde, at der var tre klimasager på dagsordenen for miljørådsmødet den 9. oktober. Den første sag om reduktionskrav for person- og varebilers CO<sub>2</sub>-udledning var til forhandlingsoplæg, de resterende til orientering.

**Miljø- og fødevarerministeren** sagde, at miljødelen af rådsmødet den 9. oktober 2018 omfattede tre punkter, som han ville forelægge til orientering.

**FO 1. Forslag om fastsættelse af reduktionskrav for nye person- og varebilers CO<sub>2</sub>-udledning**

– *Generel indstilling*

KOM (2017) 0676

Rådsmøde 3640 – bilag 1 (sammenotat side 2)

EUU alm. del (17) – bilag 984 (udvalgsmødereferat side 1187, senest behandlet i EUU 22/6-18)

**Energi-, forsynings- og klimaministeren:** Det østrigske formandskab vil på rådsmødet forsøge at opnå en generel indstilling til forslaget. Det vil sige en første politisk aftale i Rådet. Hvorvidt dette lykkes, er endnu svært at sige, da der fortsat er en række åbne politiske spørgsmål. Det er derfor ikke på forhånd givet, at vi når i mål.

Jeg vil gerne understrege, at dette er et vigtigt forslag. Transportsektoren står for godt 20 pct. af EU's og Danmarks samlede CO<sub>2</sub>-udledninger. Hvis vi skal nå de klimamål, som vi har sat os, er der behov for intet mindre end en total grøn omstilling af vores vejtransport.

Der er brug for et grundlæggende skift væk fra diesel og benzin mod nye teknologier. Det er ikke kun afgørende for klimaet. Det er også nødvendigt, hvis vi skal sikre renere luft i vores byer og bevare en levedygtig bilindustri i Europa.

Jeg er derfor glad for, at alle Folketingets partier med energiaftalen blev enige om, at vi skal arbejde for ambitiøse CO<sub>2</sub>-krav til lette køretøjer – mere præcist et reduktionskrav på mindst 40 pct. i 2030. CO<sub>2</sub>-krav er et effektivt redskab til at skubbe teknologiudviklingen fremad og sikre, at vi kan få flere, bedre og billigere lav- og nulemissionskøretøjer på markedet. Jeg vil gerne understrege, at vi fra dansk side på rådsmødet vil lægge os forrest i feltet sammen med de mest ambitiøse lande.

**FO** Regeringen støtter derfor, at der på EU-plan fastsættes nye skærpede reduktionskrav for person- og varebiler i 2025 og 2030.

Regeringen finder dog ikke, at Kommissionens forslag om en 30 pct. CO<sub>2</sub>-reduktion i 2030 er ambitiøst nok. Regeringen arbejder derfor aktivt for at hæve reduktionskravet til mindst 40 pct. i 2030 samt for et reduktionskrav i 2025, der vil sikre en lineær indfasning af målet i 2030.

Forslaget indeholder desuden et nyt frivilligt incitament, som skal fremme salget af nul- og lavemissionskøretøjer. Incitamentet fungerer ved, at der fastsættes et benchmark for producenterens salg af nul- og lavemissionskøretøjer. Hvis en bilproducent når denne salgsandel, får den til gengæld rabat på reduktionskravet.

Dermed får producenterne et incitament til at producere og sælge flere elbiler og hybridbiler. Det er vigtigt for at fremskynde den teknologiudvikling, som er nødvendig for at sikre en grønnere transportsektor på længere sigt.

Regeringen mener dog, at vi bør styrke incitamentet. Der skal ikke kun være en bonusmulighed, hvor producenterne kan få rabat på deres reduktionskrav til benzin- og dieslbiler. Incitamentet skal også virke den modsatte vej.

Regeringen arbejder derfor for at skærpe incitamentet til et tovejs incitament for nul- og lavemissionsbiler, så bilproducenteres reduktionskrav skærpes, hvis de ikke når salgsandelen af nul- og lavemissionskøretøjer.

Regeringen støtter desuden tiltag, der sikrer bedre overensstemmelse mellem testede og faktiske CO<sub>2</sub>-udledninger. Det er vigtigt, så vi i fremtiden kan undgå, at producenter snyder med testprocedurerne.

Regeringen støtter også videreførelsen af tiltag, der giver mulighed for en omkostningseffektiv indfrielse af reduktionskravene. Det skal bl.a. være muligt at indgå aftaler om at opfylde reduktionskravene sammen.

Endelig vil jeg fremhæve, at vi på rådsmødet går efter at få en samlet pakke, der er så ambitiøs som muligt. Det vil sige, at både niveauet for reduktionskravene og udformningen af incitamentsstrukturen vil indgå i vurderingen af en eventuel kompromisaftale.

**Rasmus Nordqvist** anså det for afgørende, at der blev strammet op på forhandlingsoplægget, så det ikke bare hed, at Danmark ville "arbejde for". Det ville

også være i tråd med afstemningen i Europa-Parlamentet og den danske holdning. "At arbejde for" betød, at Danmark kunne gå med til hvad som helst. Ville regeringen gå benhårdt efter et ambitiøst reduktionsmål eller føje sig, fordi der er stærke interessenter i den europæiske bilindustri? Og ville ministeren på mødet foreslå en EU-pendant til den danske plan om stop for salget af diesel- og benzinbiler inden udgangen af 2030?

**Jens Joel** bad om at få mere at vide om, hvad regeringen egentlig ville. I Europa-Parlamentet var der fra socialdemokratisk side blevet stemt for en reduktion på 45 pct., og det burde være en dansk mærkesag at få så højt et mål for CO<sub>2</sub>-reduktion som muligt. I Ministerrådet nogle lande givetvis trække ambitionsniveauet ned, men ingen kendte på forhånd resultatet af et eventuelt kompromis, så regeringen burde give sin klare holdning til kende. Ved tidligere lejligheder havde miljøorganisationer og parlamentarikere i EU givet udtryk for, at regeringen ikke stemplede hårdt nok ind. Det skulle man undgå denne gang. Regeringen skulle selvfølgelig ikke sige en reduktion på 45 pct., hvis den ikke mente det, men hvad var forhandlingsstrategien? Der var ingen grund til at lægge sig der, hvor regeringen mente, at et kompromis ville ende, når de ende, der ønskede et lavt reduktionsmål allerede nu sagde det højt og tydeligt.

**Serdal Benli** spurgte, om forhandlingerne gik i retning af at få tyskere ombord for at opnå et kvalificeret flertal for en reduktion på 40 pct. Hvordan ville regeringen sikre et solidt grundlag for reduktionsmålet, så bilindustrien ikke underminerer det?

**Eva Flyvholm** så gerne, at det fremgik af mandatet, at regeringen ville arbejde for en målsætning på 45 pct., idet 40 pct. ikke er ambitiøst nok i forhold til Danmarks grønne omstilling. Enhedslisten ønskede et stop for nye fossilbiler allerede i 2025, og en højere CO<sub>2</sub>-målsætning kunne bidrage markant til klimainsatsen på EU-plan. Enhedslisten ville være tilfreds med, at Danmark lagde vægt på en målsætning på minimum 40 pct., men allerhelst 45 pct.

**Kenneth Kristensen Berth** støttede regeringens forhandlingsoplæg.

**Energi- forsynings- og klimaministeren** svarede, at regeringen havde prioriteret spørgsmålet meget højt. I forhandlingerne – ikke mindst på embedsmandsniveau – havde Danmark lagt sig i den højeste ende, hvad angår krav til bilindustrien. Danmark havde sagt en CO<sub>2</sub>-reduktion på mindst 40 pct., og hvis det var enighed om det, kunne man også støtte 45 pct. Kommissionen havde spillet ud med 30 pct., og i afstemningen i Europa-Parlamentet var man landet på 40 pct. Det ville blive svært at nå til enighed om 40 pct., men det betød ikke, at Danmark skulle holde sig tilbage med at udtrykke sin holdning. I sit indlæg på rådsmødet ville ministeren sige, at den danske regering arbejdede for et stop af salg

og diesel- og benzinbiler i 2030. Når Kommissionen senere på året tog emnet op, ville regeringen fremlægge et konkret forslag til tiltag for, at det også kan ske i EU.

Ministeren havde forventet, at Parlamentet havde stemt for et højere reduktionsniveau. Regeringen havde ikke noget problem med at arbejde for 45 pct., men Danmark lå i forvejen markant højt med sit forslag om mindst 40 pct. Regeringen var parat til at arbejde for så højt et mål som muligt og mindst 40 pct. Det var blevet bemærket, at Danmark lå højt, men regeringen var gået benhårdt efter målet – også fordi et stort flertal i Folketinget ønskede det.

Til Serdal Benli sagde ministeren, at tyskerne var påvirket af at være et stort bilproducentland og gik efter et mål på 30 pct. Det vanskeliggjorde situationen. Om hvordan man ville undgå en underminering fra bilindustrien sagde ministeren, at det var afgørende at definere målsætninger – for lastbiler var der et bindende mål på 15 pct. for 2025 og et vejledende mål for 2030. Regeringen var ikke begejstret for ikkebindende mål, for så er man ikke sikker på, at målsætningerne nås. Noget andet var at kontrollere, at biler leverer den lovede CO<sub>2</sub>-reduktion.

Til Eva Flyvholm lød svaret, at regeringen var enig i at arbejde for så høj en målsætning som muligt, og at barren var på mindst 40 pct. Hvis Parlamentet var nået frem til 45 pct., kunne regeringen også have støttet det, ligesom den kunne støtte 45 pct., hvis der imod forventningen opstod en situation på mødet, hvor det ville være relevant.

**Jens Joel** havde håbet og troet, at Parlamentet var endt på 45 pct. Men hvorfor meldte regeringen ikke de 45 pct. ud? Det var underligt. Hvis ingen af landene kæmpede for et højt reduktionsniveau, ville Ministerrådet jo ende et sted mellem 30 og 40 pct. Gik ingen lande ind for et reduktionsmål på 45 pct. alene af den grund, at det var rigtige for klimaet og den grønne omstilling?

**Den fungerende formand** påpegede, at ministeren havde mulighed for at lukke mødet for at løfte sløret for andre landes positioner.

**Rasmus Nordqvist** sagde, at humlen var, hvordan man set i lyset af beslutningen i Parlamentet nåede frem til et tal, der var acceptabelt på EU-plan. Man kunne vælge den bløde formulering om "at arbejde for" 45 pct. i stedet for mindst 40 pct. eller at lægge mere vægt bag sine ord. Dette var en vigtig sag, for der ville ikke blive pillet ved målsætningerne igen før 2030.

Som MF'er var hans redskab at give ministeren et stramt mandat, så han ikke havde handlefrihed til at gå under en reduktion på 40 pct., for så var ministeren

nødt til at lave ballade. Ministeren var oppe imod magtfulde kræfter og en bilindustri med store penge på spil, så det var bedst at stramme ordlyden og sige, at ministeren kunne gå ned til 40 pct. og ikke mindre end det – virkelig gøre sig besværlig. Rasmus Nordqvist udtrykte i øvrigt tilfredshed over, at regeringen ville spille et stop for salget af benzin- og dieselmotorer på bordet i EU også.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** slog fast, at han arbejdede for mindst 40 pct. og ville gøre sit bedste for, at det lykkedes – og gerne et niveau over 40 pct. Men det ville ikke være normal dansk position at stemme imod, hvis det på mødet endte med en reduktion på under 40 pct. Hvis der skulle indgås et kompromis under det niveau, som Danmark arbejdede for, men over det, som Kommissionen havde foreslået, ville det være naturligt for Danmark at støtte det.

**Jens Joel** var ikke ude på at få regeringen ud i en position, hvor den var nødt til at stemme nej. Det gav ikke den bedste forhandlingskapital. Men regeringen kunne gøre mere end at sige, at den ville "arbejde for" mindst 40 pct. Den kunne vælge at "lægge vægt på", så man kunne være mere sikker på, at regeringen lagde sig i selen. Over de seneste år havde Danmark flere gange stået og kigget over hegnet og ventet på at finde ud af, hvilket kompromis der kunne lades, og først der meldt ind. Det var en forkert taktik – Danmark skulle til bordet. Hvis regeringen selv kunne bestemme, var det så en CO<sub>2</sub>-reduktion på 45 pct., der var det rigtige for klimaet og den grønne omstilling? Det handlede om, hvad regeringen selv ønskede og ikke om, hvad diplomaterne mente, der kunne lade sig gøre i EU. Hvad kæmpede regeringen for?

**Rasmus Nordqvist** sagde, at udvalget udgjorde Folketingets redskab i forhold til EU-regulering. Han kunne vælge at stole blindt på, at ministeren ville opnå et højt reduktionsmål, eller han kunne gøre sit til at få nogle mere håndfaste krav indført i mandatet. Det handlede om at kunne holde regeringen op på at arbejde mest muligt i den rigtige retning. Det kunne man ikke med den gældende ordlyd.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** sagde til Jens Joel, at han helst så en CO<sub>2</sub>-reduktion i 2030 på 100 pct., hvis det kunne lade sig gøre. Men nu var der en forhandlingssituation i EU, som han måtte tage bestik af for at finde ud af, hvad der var mest realistisk. Det havde igennem et stykke tid været højt prioriteret at nå så høj en målsætning som muligt uden at melde sig ud af det gode selskab. Han ønskede sig en reduktion på 100 pct. på den lange bane, men var også interesseret i, at der blev indgået en aftale på området på mødet. Danmark var med til at trække landene i den rigtige retning, og ministeren ville meddele på mødet, at regeringen arbejdede aktivt for en målsætning på mindst 40 pct. Hvis det var udvalgets ønske, kunne der bringes formuleringer ind i mandatet



om, at regeringen var parat til at gå over 40 pct. Han tilføjede, at Danmark arbejdede for 100 pct. lavemission i 2030, og det signal ville også blive sendt på mødet.

**Jens Joel** understregede, at diskussionen gik på, hvor Danmark skulle positionere sig. Fra at være positiv over, at regeringen entydigt ville trække i den rigtige retning, var han nu mere tvivlende over for, om regeringen arbejdede hårdt nok for et højt mål. Det undrede ham, at ministeren talte om 100 pct. – det var jo ikke en leg. Dem, der stemte for 45 pct. i Parlamentet, havde også brug for opbakning. Havde andre lande foreslået et reduktionsmål over 40 pct. og hvis nej, burde det så ikke være Danmark? Hvorfor sagde regeringen ikke, at den ønskede en aftale på 45 pct. og lagde vægt på at nå mindst 40 pct.? Så ville den både sige, hvad den ville have og ikke tvinge sig selv til at stemme imod i Ministerrådet. Udvalget havde brug for at vide, hvad regeringen arbejdede for og helst ville have, men også, at den lagde vægt på, at man kom derhen. Det var unødvendigt vagt, når ministeren henkastet sagde, at han helst ville have en reduktion på 100 pct. Hvorfor indeholdt forhandlingsoplægget så ikke et højere tal?

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** svarede, at Luxembourg og Sverige var gået med til et reduktionsmål på over 40 pct. Frankrig lå på 40 pct., mens de andre lande lå under 40 pct. Det var meldt offentligt ud. Han var optaget af at få landet et kompromis og af, at Danmark trak så markant som muligt i den rigtige retning. Det var en meget vigtig sag, hvor diplomatiet i EU også blev brugt til at fremme den mest muligt. At Danmark gik efter et reduktionsmål på mindst 40 pct. betød også, at man var villig til at gå et stykke over. Det var en solid dansk position og i tråd med energiaftalen fra juni, hvor et bredt flertal i Folketinget vedtog at arbejde for mindst 40 pct.

**Rasmus Nordqvist** syntes, det var en skam, at ministeren ikke forholdt sig til forslaget fra Jens Joel. Det var nonchalant af ministeren at sige, at Danmark ønskede en reduktion på 100 pct. – det skulle så være dækket ind af at sige mindst 40 pct. Udtrykket "at arbejde for" mindst 40 pct. indeholdt også, at regeringen ville godkende 30 pct., så der var tale om noget af et spænd. Ministeren var nødt til at forstå, at ministerens deltagelse i mødet og dets udfald var én ting, udvalgets tilgang og arbejdsform var en anden. Han opfordrede ministeren til at blive mere konkret i stedet for at kaste rundt med tal.

**Jens Joel** undrede sig over, at ministeren kunne sige, at han helst ville have en CO<sub>2</sub>-reduktion på 100 pct. og så efterfølgende sige, at hvis der kom et forslag over 40 pct. – også et stykke over – så kunne Danmark også sige ja til det. Den tilgang var for nonchalant. Han gentog sit forslag, der ikke ville tvinge regeringen til at stemme nej, men sikre, at man ved, at Danmark entydigt kæmper for

den grønne linje. Forslaget gik altså på at sige, at regeringen ønskede et reduktionsmål på 45 pct. og ville "lægge vægt på" en aftale på mindst 40 pct. Hvis det ikke kunne lade sig gøre, ville han gerne have en forklaring på, hvorfor det ikke skulle være tilladt for regeringen at sige, hvad den mener. Den skulle ikke på forhånd fortælle, hvilket kompromis den ville indgå, men sige, hvad den godt kunne tænke sig og så i øvrigt trække i den rigtige retning.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** var stadig af den overbevisning, at det var et meget offensivt mandat for Danmark at møde op med – også taget de andre landes og Parlamentets position i betragtning. Han var parat til at sige, at hvis det kunne lade sig gøre, og muligheden for en målsætning på 45 pct. eller mere pludselig opstod, ville han være positiv over for det.

**Eva Flyvholm** ville gerne høre, om ministeren kunne gøre brug af formuleringen "lægge vægt på" i stedet for bare at "arbejde for". Det betød meget for udvalget, og hun tolkede også dialogen, som om det var ministerens intention.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** var villig til at bruge formuleringen "lægge vægt på" et CO<sub>2</sub>-reduktionsmål på mindst 40 pct. Han var lidt forvirret over de forskellige begreber, men var indforstået med, at der var forskellige måder i forhold til signaler i EU.

**Rasmus Nordqvist** så gerne, at Danmark var endnu mere håndfast i sin udmelding, men med den nye formulering var man kommet et skridt på vejen. Den nye ordlyd gjorde, at han kunne bakke op om forhandlingsoplægget.

**Serdal Benli** bakkede op om forhandlingsforslaget med den nævnte ændring.

**Jens Joel** kvitterede for, at man med den nye formulering kom tættere på. Han kunne støtte forhandlingsoplægget, men var nødsaget til at sige, at regeringen burde melde ud, hvad den helst ville. Han så gerne, at regeringen formulerede de 45 pct. eller højere, hvis det var dens holdning, men det virkede, som om den ikke ville melde ud. Det afgørende var dog, at ministeren nu havde et opstrammet mandat. Han ønskede ministeren god kamp.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** konkluderede, at han på mødet ville "lægge vægt på" en målsætning på mindst 40 pct., hvilket ville placere Danmark blandt de tre-fire lande med den mest markante udmelding. Det afgørende var at flytte Kommissionen og nogle af de store lande, herunder ikke mindst Tyskland.

**Den fungerende formand** konkluderede, at der ikke var et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet ingen partier havde ytret sig imod det.

## 2. Forberedelse af FN's klimakonference COP24 den 2.-14. december 2018

### – Vedtagelse af rådskonklusioner

Rådsmøde 3640 – bilag 1 (samlenotat side 12)

EUU alm. del (17) – bilag 70 (udvalgsmødereferat side 77, COP23 forelagt 6/10-17)

**Energi-, forsynings- og klimaministeren:** Den sidste sag, som jeg vil orientere om, er vedtagelsen af rådskonklusioner om EU's prioriteter for COP24, der i år finder sted i Polen den 2.-14. december. I FN's klimaforhandlinger forhandler Danmark via EU, og rådskonklusionerne er en del af forberedelsen hertil.

Regeringen kan overordnet støtte det udkast til rådskonklusioner, som foreligger. Jeg forventer dog, at der på rådsmødet vil være en drøftelse af, hvilket signal EU kan sende på COP24 om opjustering af EU's ambitionsniveau. Dette skal ikke mindst ses i lyset af, at FN's klimapanel dagen forud for rådsmødet fremlægger sin særrapport om Parisaftalens 1,5-gradersmålsætning. Jeg forventer, at rapporten vil vise, at der er brug for at skrue ambitionerne i vejret.

Jeg vil gerne understrege, at det fra regeringens side er afgørende, at vi i EU viser, at vi tager klimaudfordringen alvorligt og støtter op om Parisaftalen. Derfor vil regeringen sammen med ligesindede lande arbejde for, at EU på COP24 signalerer, at EU er klar til at yde mere og styrke sit 2030-bidrag til Parisaftalen inden 2020. Det skal vi gøre på baggrund af et øget ambitionsniveau i EU's sektorlovgivning, den kommende særrapport fra FN's klimapanel og dette års Talanoa-dialog. Der er brug for, at vi sender et stærkt signal, som skal være med til at presse resten af verden tilsvarende op i gear.

Regeringen vil samtidig arbejde for, at man i rådskonklusionerne understreger vigtigheden af at tilstræbe at få fælles tidsrammer for alle Parisaftalens parter efter 2030 i overensstemmelse med Parisaftalens 5-årige ambitionsmekanisme. Ellers er der for de øvrige elementer i rådskonklusionerne opnået enighed. Dette gælder blandt andet vedrørende vedtagelsen af et robust regelsæt for Parisaftalen og Talanoa-dialogens rolle i at styrke den globale indsats.

**Rasmus Nordqvist** havde hørt rygter om, at Sverige og Frankrig havde meldt ret ambitiøst ud. Hvad med Danmark? Hvad skulle der til for, at den danske regering udtrykker håndfaste holdninger, forsvare dem og ikke bøjer af undervejs?

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** svarede, at Danmark lå på linje med Frankrig. I forbindelse med præsident Macrons besøg i København indgik man en aftale om et tæt dansk-fransk samarbejde om klimadagsordenen. Der blev

arbejdet på at hæve ambitionsniveauet til en 45 procents CO<sub>2</sub>-reduktion. Man afventede input om, hvor meget transportområdet kan bidrage med – de endelige mål kunne komme på plads, når forhandlingerne forhåbentlig blev afsluttet den kommende uge.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, om de 45 pct. ikke var et leje, man automatisk ville nå op på ved hjælp af EU's mål for energieffektivisering og vedvarende energi? Skulle man så ikke sætte det som et minimumsmål, så man kontinuerligt kan presse sig selv? Det var positivt, at der var opbakning til Talanoa-dialogen og godt at sætte fokus på muligheden for at øge den globale reduktionsindsats. Men det krævede en klar og håndfast linje. Ville regeringen føre den? Han savnede en ordlyd, der kunne overbevise ham om, at ministeren ville arbejde ud fra et højt ambitionsniveau.

Hvad med klimafinansiering? Ville man tage det op, at EU skal ind i kampen for at finde nye midler til klimafinansiering?

**Eva Flyvholm** sagde, at der var en forventning om, at EU skulle hæve sit 2030-mål, men hun ville gerne høre, hvad Danmark gjorde for at presse på for endnu stærkere formulerede tekster. Bakkede Danmark op om det forslag, som Sverige havde stillet for at hæve ambitionsniveauet? Og hvad lå der helt præcist i, at Danmark arbejdede for, at EU styrker sine alliancer med de progressive udviklingslande? Havde Danmark gang i klimadiplomati? Den 6. november skulle Økofin vedtage rådskonklusioner, og udfaldet var meget vigtigt for klimafinansieringen. Hun forventede, at den danske holdning til klimafinansiering blev forelagt til forhandlingsoplæg i udvalget før Økofin-mødet.

**Energi-, forsynings- og klimaministeren** støttede Sverige hundrede procent i at øge ambitionsniveauet. Klimafinansiering skulle Økofin tage stilling til, og der ville være en drøftelse i udvalget inden. Danmark bidrog betydeligt til udviklingslandenes klimaindsats gennem det danske udviklingsbistand, herunder via klimapuljen. I perioden 2010-2016 var bidraget på 2,9 mia. kr. og i finanslovsforslaget for 2019 var der afsat 540 mio. kr. Man afventede transportområdet og en IPPC-rapport mandagen efter FN's klimapanel, før man kunne diskutere spørgsmålet om at øge ambitionsniveauet. Det ville være useriøst at tage det op uden at kende bagvedliggende fakta. Det var oplagt, at EU skulle have en drøftelse før 2020, og han forventede, at den ville starte i løbet af det kommende halve til hele år.

### **3. Forslag om fastsættelse af reduktionskrav for nye tunge køretøjers CO<sub>2</sub>-udledning**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0284

Rådsmøde 3640 – bilag 1 (samlenotat side 17)

**Energi-, forsynings- og klimaministeren:** Den anden sag, som jeg vil nævne, er forslaget om reduktionskrav til tunge køretøjer. Sagen er sat på dagsordenen for rådsmødet til politisk drøftelse. Det er den første politiske drøftelse, der skal være om dette forslag.

Forslaget er ligesom det forrige en del af EU's klimaindsats frem mod 2030. Tung transport står for godt 6 pct. af CO<sub>2</sub>-udledningerne i EU, og uden regulering på området forventes andelen af udledninger fra tunge køretøjer at stige. Det er en udvikling, som vi er nødt til at få gjort op med.

Transportministeren og jeg har – sammen med vores nordiske kollegaer – tidligere opfordret Kommissionen til at se netop på den tunge transport. Regeringen er derfor tilfreds med, at Kommissionen nu har fremlagt forslaget.

Jeg er glad for, at alle Folketingets partier med energiaftalen bakkede op om, at vi skal sætte ambitiøse CO<sub>2</sub>-standarder for tunge køretøjer. Det er helt klart et signal, som jeg vil tage med til drøftelsen på rådsmødet.

Forhandlingerne om forslaget er stadig på et indledende stadie, og de fleste lande har ikke fastlagt en endelig position endnu. Det samme gælder for os.

Jeg vil dog gerne understrege, at regeringen selvfølgelig arbejder for, at Danmark også her skal ligge helt fremme i feltet og sætte ambitiøse krav, der kan sætte retning mod udvikling af lav- og nulemissionskøretøjer.

Ligeledes vil jeg på rådsmødet slå på, at vi også for dette forslag skal sikre en incitamentsstruktur, der kan få producenterne til at producere og sælge flere nul- og lavemissionskøretøjer som eksempelvis el- og hybridkøretøjer. Det er vigtigt, hvis vi skal sætte skub i den rette teknologiudvikling, der kan sikre en mere grøn transportsektor på længere sigt.

Jeg vil vende tilbage til Europaudvalget på et senere tidspunkt med henblik på at forelægge sagen til forhandlingsoplæg.

**4. Biodiversitetskonventionens 14. partskonference (COP14), Cartagena-protokollens 9. partsmøde (COP MOP9) og Nagoyaprotokollens tredje partsmøde (COP-MOP3)**

– Vedtagelse af rådskonklusioner

KOM (2017) 0753

Rådsmøde 3640 – bilag 2 (samlenotat side 2)

**Miljø- og fødevarerministeren:** I onsdags havde vi en teknisk gennemgang i Miljø- og Fødevarerudvalget af konventionen og møderne. Jeg vil i dag forelægge rådskonklusionerne med EU's holdning til møderne.

Den 14. partskonference er den sidste i regi af biodiversitetskonventionen inden den såkaldte strategiske plan udløber i 2020. Planens målsætning er at standse tabet af biodiversitet senest i 2020.

Evalueringen af planen har vist, at man er langt fra at nå 2020-målet. Behovet for at højne niveauet vil fylde meget på konferencen. Det understreges også i rådskonklusionerne.

Et centralt redskab er integration af hensynet til biodiversitet i og på tværs af forskellige sektorer. Der er særlig fokus på energi- og udvindingsindustrien, infrastruktur, fabriksproduktion, byggesektoren og sundhedssektoren. Derudover er der også sektorer som landbrug, skovbrug, fiskeri og turisme.

Man skal endvidere forholde sig til opfølgningen på den strategiske plan. Ambitionen er at udvikle en global ramme for biodiversitet efter 2020, som kan vedtages på den 15. partskonference i Beijing i 2020.

Det fremgår af rådskonklusionerne, at ressourcemobilisering skal være en integreret del af en kommende global ramme for biodiversitet efter 2020.

Det fremhæves, at finansiering skal komme fra flere kilder, inklusiv fra den private sektor. Finansiering kan også komme ved synergi med andre processer for eksempel opfyldelse af verdensmålene for bæredygtig udvikling og Paris-aftalen.

Regeringen støtter rådskonklusionerne. Regeringen arbejder for, at man på partskonferencen styrker ambitionsniveauet for at nå 2020-målet. Et af midlerne hertil er øget sektorintegration.

I forlængelse heraf arbejder regeringen også for, at den private sektor opfordres til at integrere hensynet til biodiversitet i forretningsplaner og i værdikæder. Det er desuden vigtigt for regeringen, at finansieringen af biodiversitetsarbejdet kommer fra alle kilder – også fra privatsektoren.

Alt i alt er det et sæt rådskonklusioner, der kommer bredt rundt om natur og biodiversitet. De udgør efter min mening et godt fundament for drøftelserne på partskonferencen.

**Rasmus Nordqvist** spurgte, hvilke redskaber og incitamenter regeringen ville tage i anvendelse for at få den private sektor til at integrere biodiversitet. Var der både nogle gulerødder og noget håndfast regulering?

**Miljø- og fødevarerministeren** svarede, at det først og fremmest handlede om at have fokus på sektorintegration i rådskonklusionerne. Det var der bred enighed om i EU – for landbrug, skovbrug og fiskeri. Naturdirektiverne var et centralt element i at forbedre naturbeskyttelsen og vigtige elementer i flere sektorpolitikker for EU – også i forhold til landdistriktforordninger og EU's skovstrategi. Danmark havde før sommerferien vedtaget naturpakken og dermed styrket indsatsen for biodiversitet, bl.a. også ved at udlægge større arealer til urørt skov og til anden biodiversitetsskov. Man arbejdede på en mere detaljeret opfølgning på den nationale strategi for biodiversitet og et udkast til et nyt nationalt skovprogram, hvor man også integrerer hensynet til biodiversitet.

**Rasmus Nordqvist** sagde, at det ikke altid skulle ligge ministeren til last, at forgængere på posten under den nuværende regering havde givet udtryk for noget andet vedrørende biodiversitet. Den tidligere minister mente, at løbet var kørt. Selv havde han højere ambitioner end det, og han havde stor tiltro til, at den nuværende minister havde det samme. Han opfordrede til at se på, hvilke incitamenter og redskaber man kan give fra politisk hold, så man kan få gjort noget med biodiversiteten nu. Politisk initiativ blev også efterlyst i hørings svarene fra 92-gruppen og Danmarks Naturfredningsforening.

**Miljø- og fødevarerministeren** mente, at det var en tilsnigelse af sige, at hans forgænger gav udtryk for, at løbet af kørt. Biodiversitet er vigtig, og derfor var der foretaget udpegning af urørt skov og anden biodiversitetsskov. Urørt skov opstår ikke fra den ene dag til den anden, men fra dansk side gør man en stor indsats for at få den. Der var tale om den største udlægning af urørt skov nogensinde.

**5. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om persistente organiske miljøgifte (omarbejdning)**

- *Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (miljø) den 9. oktober 2018, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0144

Rådsmøde 3640 – bilag 2 (samlenotat side 7)

**Landbrugs- og fødevarerministeren:** Forordningen implementerer Stockholm-konventionen i EU-lovgivningen. Som følge af Lissabontraktaten er det nødvendigt at tilpasse forordningen.

Der er god fremdrift i forhandlingerne, hvor mange af de danske synspunkter er indarbejdet i formandskabets kompromistekst. Et væsentligt udestående emne er imidlertid brugen af delegerede retsakter til at ændre forordningens bilag, herunder særligt koncentrationsgrænser, som det er foreslået af Kommissionen.

Fastsættelse af koncentrationsgrænser for indhold af disse stoffer i blandinger, artikler og affald har væsentlig betydning for regulering af de farligste miljøgifte.

Derfor ønsker vi, at der anvendes komiteprocedure særligt ved fastsættelse af koncentrationsgrænser. Dermed gives medlemslandenes eksperter en mere direkte indflydelse end ved delegerede retsakter. Det ser der ud til at kunne blive opbakning til i Rådet. Derefter skal det så forhandles på plads med Europa-Parlamentet.



**6. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tilpasning af rapporteringsforpligtelserne på det miljøpolitiske område og om ændring af direktiv 86/278/EØF, 2002/49/EF, 2004/35/EF, 2007/2/EF, 2009/147/EF og 2010/63/EU, forordning (EF) nr. 166/2006 og (EU) nr. 995/2010 og Rådets forordning (EF) nr. 338/97 og (EF) nr. 2173/2005**

*– Tidlig orientering/ Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet (miljø) den 9. oktober 2018, men forventes sat på dagsordenen for et snarligt rådsmøde med henblik på vedtagelse*

KOM (2018) 0381

Rådsmøde 3640 – bilag 2 (samlenotat side 12)

**Miljø- og fødevarerministeren:** Forslaget tilpasser i alt ti retsakter. Det bygger bl.a. på et ønske om at tilpasse rapporteringen til den teknologiske udvikling, hvor mange flere data i dag er digitale. Visse tidsplaner og kadencer for miljørapportering justeres. Offentlighedens indsigt i miljørapportering forbedres samt indsamlingen af data, der giver mulighed for evaluering af lovgivningens effektivitet.

Generelt er der opbakning blandt medlemslandene til Kommissionens forslag. Regeringen kan generelt støtte forslaget. Vi arbejder for, at miljørapporteringen bliver bedre og mere effektiv. Det vil sige sikre beskyttelsesniveauet og mindske de økonomiske omkostninger.

**7. Eventuelt**

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**8. Siden sidst**

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**Punkt 3. Rådsmøde nr. 3643 (landbrug og fiskeri - landbrugsdelen) den 15.-16. oktober**

EUU alm. del (18) – bilag 2 (kommenteret dagsorden 5/10-18)

**1. Kommissionens forslag til ny forordning om fastlæggelse af regler for støtte til planer for den fælles landbrugspolitik (strategiske planer for landbrugspolitikken)**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0392

Rådsmøde 3643 – bilag 1 (samlenotat side 2)

**Miljø- og fødevarerministeren:** Punkt 1-3 handler om reformen af den fælles landbrugspolitik. På rådsmødet forventer vi en politisk drøftelse med udgangspunkt i en fremskridtsrapport fra formandskabet.

Kort sagt er alle artikler i reformforslaget blevet gennemgået og medlemsstaterne har haft mulighed for at kommentere og stille spørgsmål til Kommissionen. Det danner grundlag for formandskabets fremskridtsrapport.

For det første forventer vi, at rapporten vil fremhæve, at en lang række medlemsstater mener, at støttelofter skal være frivilligt for medlemslandene. Det støtter vi fra dansk side.

For det andet forventer vi, at rapporten vil afspejle, at mange medlemslande kritiserer den såkaldte konditionalitet. Det er de regler, som alle landmænd skal overholde for at modtage hele deres indkomststøtte. Samtidig sætter disse krav bundgrænsen for de indsatser, som medlemslandene må støtte med landbrugsbudgettet. Kommissionen foreslår at øge antallet af krav, mens en række medlemslande har påpeget, at der er behov for en mere incitamentsbaseret tilgang. Den analyse deler vi.

Vi forventer også, at rapporten vil gengive mange medlemslandes ønske om, at små landmænd skal undtages fra konditionalitet. Umiddelbart deler vi ikke dette ønske, da miljø- og klimaindsatsen jo er vigtig uanset størrelsen på din bedrift.

For det tredje forventer vi, at rapporten vil fremhæve, at mange medlemslande ønsker, at de 1-årige grønne støtteordninger i søjle I skal være frivillige. Fra dansk side ser vi ellers potentiale i denne nye mulighed for at lave 1-årige målrettede grønne indsatser.

For det fjerde forventer vi, at rapporten sætter fokus på skiftet fra en regelbaseret til en resultatbaseret politik. Det er der bred opbakning til, men mange medlemslande har sat spørgsmålstegn ved de nye byrder og usikkerheder.

Usikkerheden skyldes bl.a. kravene til planlægning af indsatserne. Det er relativt enkelt, hvis der er tale om et område, hvor vi nogenlunde kender antallet af hektar, som kan få støtte og støttesatsen. Det kunne eksempelvis være økologisk arealtilskud.

Det er til gengæld ret svært, hvis det drejer sig om vådområder, hvor vi sjældent vil kunne forudsige antallet af projekter eller omkostningerne per projekt. Ifølge Kommissionens forslag skal medlemslandene forklare store afvigelser mellem planlagt og realiseret output, men det er vanskeligt på alle områder. Derfor deler vi også ønsket om at sikre en håndterbar model.

Kort sagt skal vi have en første statusdrøftelse på rådsmødet, og så vender vi tilbage til landbrugsreformen på de næste mange kommende rådsmøder.

**Rasmus Nordqvist** fandt Økologisk Landsforenings hørings svar relevant. Det blev påpeget, at det er forkert med økologiske arealstøtteordninger og miljøtiltag i søjle II, samtidig med at grønning indregnes i den direkte betaling i søjle I. Hvordan ville man fra dansk side understøtte, at landbrugsstøtten bruges til at få et bedre miljø og en renere natur samt et landbrug, der også arbejder for det? Der var tilsyneladende lagt op til, at der skal være stor frivillighed forbundet med støtteloftet etc., som også var en måde at presse de konventionelle industrilandbrug på, så hvor ville Danmark spille ind for at få sat fut under omstillingen? Rasmus Nordqvist henviste til, at alle danske partier sagde, at de ville af med landbrugsstøtten, men den kamp var tabt på forhånd. Støtten ville ikke forsvinde med det samme, for det var der stor modstand imod i EU, så det var smartest at forsøge at påvirke den i den retning, som Danmark ønskede.

**Serdal Benli** spurgte, hvor mange danske landbrugsbedrifter der vil være omfattet af det foreslåede støtteloft. Kunne man sige noget om reformens samlede påvirkning på den danske landbrugssektor?

**Miljø- og fødevarerministeren** gav Rasmus Nordqvist ret i, at landbrugsstøtten ikke ville blive fjernet lige med det samme, så det gjaldt om at bruge den til at få så lige konkurrencevilkår som muligt og gøre den så grøn som muligt. Støtten skal bruges til at underbygge de europæiske målsætninger på klima, natur og miljø. Hvis man skulle gøre det så effektivt som muligt, skulle også medlemslandene sætte målet ind. Derfor var det vigtigt at få mulighed for i langt højere grad at anvende både søjle 1 og 2 til de grønne målsætninger. Det kunne de

nye økoordineringer i søjle 1 bidrage til. Der var mulighed for 1-årige arealberegninger med fokus på miljø og økologi. Der var nogle lidt heldige afhængigheder, så når Kommissionen stillede krav i konditionaliteten, kunne man ikke bruge økoordineringerne til at støtte udtagning af lavbundsjord. Det var et stort arbejde at sikre et fornuftigt samspil mellem krav og støtteordninger, og der var en erkendelse af, at incitamentet også spiller en vigtig rolle. Regeringen ville gerne bryde med det sædvanlige og ikke bare gøre, som man plejer. Man så gerne en klar grønning, og det var der også plads til i søjle 2.

Til Serdal Benli sagde ministeren, at støtteloftet var på 60.000 euro og vedrørte ca. 3.900 bedrifter i Danmark. Det var stillet forslag om at fratække lønomkostninger. Det stod ikke klart, hvilke lønomkostninger der var tale om, men hvis man inddrog så mange som muligt, vurderede Kommissionen, at 100 danske bedrifter ville være omfattet. Det var ganske få, men det ville stadig være sådan, at 3.900 bedrifter skal igennem processen med at gøre rede for lønomkostninger; hvordan man regner dem ud, løn til en selv og medarbejdende ægtefæller etc. Det var noget bøvl. I flere lande havde man et ønske om mange små bedrifter; og det kan have sin charme, men er ikke en kvalitet i sig selv, hvad angår miljø- og klimaspørgsmål. Forslaget skabte incitament til at opsplitte bedrifter og ikke til at slå nogle ting sammen. Ministerens uklare svar var altså, at et sted mellem 100 og 3.900 bedrifter ville være omfattet af støtteloftet.

## **2. Kommissionens forslag til forordning om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0393

Rådsmøde 3643 – bilag 1 (samlenotat side 17)

Rådsmøde 3632 – bilag 4 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde landbrug og fiskeri 16/7-18)

Se punkt 1.

## **3. Kommissionens forslag til en ændring af den fælles markedsordning for landbrugsprodukter for perioden 2021-2027**

– *Politisk drøftelse*

KOM (2018) 0394

Rådsmøde 3643 – bilag 1 (samlenotat side 24)

Rådsmøde 3632 – bilag 4 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde landbrug og fiskeri 16/7-18)

Se punkt 1.

**4. G20 (landbrug)**

– *Information fra Kommissionen*

Rådsmøde 3643 – bilag 1 (samlenotat side 28)

**Miljø- og fødevarerministeren:** Punkt 4 er en afrapportering fra landbrugsministrenes G20-møde, som fandt sted i juli 2018. Her vil jeg henvise til samlenotatet. Vi forventer ikke, at punktet vil give anledning til debat.

**5. Forslag til Rådets forordning om ændring af forordning (EU) nr. 1370/2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter for så vidt angår den kvantitative begrænsning for opkøb af skummetmælkspulver**

– *Forslaget forventes vedtaget på et kommende rådsmøde*  
KOM (2018) 0533

Rådsmøde 3643 – bilag 1 (samlenotat side 29)

**Miljø- og fødevarerministeren:** Her foreslår Kommissionen, at der i 2019 ikke skal opkøbes skummetmælkspulver til en fast interventionspris. Det samme blev besluttet for 2018. På den måde undgik vi, at der blev opkøbt skummetmælkspulver i år. Forslaget understøtter markedsorienteringen af mælkesektoren, og derfor støtter vi forslaget.

**6. Eventuelt**

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

**7. Siden sidst**

Ministeren havde ingen bemærkninger til dette punkt.

Mødet sluttede kl. 13.07